

Kuti László
(Budapest, 1904–?, ?)

Búcsú a várostól

*Búcsúzom tőled, régi életem,
gyerekkorom szent állomásai,
még itt vagyok, de már fáradt szemem
a végtelen tenger hullámai
felé tekint, hol indul már hajóm.*

*Vérpáras tavasz, ó bomlott világ,
Budapest, áldott-átkozott rögök,
itt nyíltam, mint bimbóból a virág,
éltem, libegtem milliók között,
most menni kell a végtelen felé.*

*Nebéz ködökben úsznak a hegyek
s a lelkem ott ring a kopott Dunán,
tudjátok-e, hogy holnap elmegyek,
anyám, testvérem, édes Marikám,
oly messze indulok.*

*Te Hárdfa-utca és te kis szoba
a Hárdfa-utcán, hol ifjúkorom
kemény munkával eltelt, tán soha
nem látlak többé s ott Kereszturon
apám fejfája, gondoltok-e rám?*

*Mi volt a bűnöm, mit vétettem itt,
kinek ártottam, nincsen felelet,
csak a házak kapui, e szelíd
szemek kérdik: Istenhez közelebb
ki volt nálam Szodomában?*

*Úgy fáj a város, úgy fáj a tavasz,
gyerekkorom, verőfényes napok,
a Liszt Ferenc-téren látom kamasz
valómat, aki immár nem vagyok,
csak elfáradt és szomorú fiú.*

*Vándorkalapom hogy meglengeti
a szél az áldott pilísi hegyek
ormai közt, karom vígan szeli
a friss habot a vén vizek felett,
ez is elmúlt, csak sűrű köd maradt.*

*Megátkozom a Várost és megyek,
megátkozom és elmenekülök,
várnak*

*A Száz év zsidó magyar költői című kötetből
(Budapest, 1945)*